

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 183/2014
20.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. З.И., због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.В., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3738/13 од 24.09.2013. године, у седници већа одржаној 20.03.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.И., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3738/13 од 24.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К 936/12 од 05.04.2013. године окр. З.И. оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се казна неће извршити уколико окривљени за време од две године по првонаснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Јагодини и бранилаца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 3738/13 од 24.09.2013. године, уважањем жалбе ОЈТ у Јагодини преиначио првостепену пресуду само у делу одлуке о кривичној санкцији тако што је окр. З.И., за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од четири месеца, док је жалбу браниоца одбио као неосновану и првостепену пресуду у непреиначеном делу, потврдио.

Бранилац окривљеног адв. М.В. поднео је Врховном касационом суду захтев за заштиту законитости против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3738/13 од 24.09.2013. године, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка

1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведену пресуду преиначи или да исту укине и предмет врати на поновну одлуку.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног је као разлог подношења захтева навео одредбу члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, али није конкретно определио ни једну од повреда таксативно наведених у тачки 4. наведеног члана, а из образложења захтева и навода да је Апелациони суд у Крагујевцу повредио кривични закон на штету окривљеног, тиме што је условну осуду која му је изречена првостепеном пресудом преиначио у казну затвора произилази да захтев подноси због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Основ испитивања законитости правноснажне пресуде у погледу одлуке о кривичној санкцији, поводом захтева за заштиту законитости окривљеног односно његовог браниоца (члан 485. став 4. ЗКП) је само повреда закона у смислу члана 439. тачка 3. ЗКП, која подразумева, пре свега, прекорачење овлашћења која суд има по закону доносећи ову одлуку, а не оцена суда о постојању и значају околности које су у смислу члана 54. став 1. КЗ од утицаја на одлуку о врсти и висини кривичне санкције, која се у суштини оспорава наводима захтева за заштиту законитости браниоца окр. З.И.

У конкретном случају окр. З.И. је за кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је оглашен кривим, изречена казна затвора која је том законском одредбом прописана као врста санкције (казне) која се може изрећи учиниоцу тог кривичног дела и иста је окривљеном одмерена у висини која не прелази границу наведеном законском одредбом прописаног максимума казне затвора, при чему је, у складу са захтевом из члана 54. КЗ, суд имао у виду законом прописану сврху кажњавања (члан 42. КЗ) и узео у обзир околности (олакшавајуће и отежавајуће) за које је, оценом на коју је овлашћен, нашао да су од утицаја на висину казне, а које су наведене и образложене у другостепеној пресуди.

Доносећи наведену пресуду, суд је, дакле, приликом одлучивања о врсти и мери кривичне санкције коју ће изрећи окр. З.И., за кривично дело у питању, поступао у свему у складу са овлашћењима која има по закону, па није учинио

повреду закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, на коју се указује наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, односно повреду закона из члана 369. тачка 3. ЗКП („Службени лист СРЈ“, број 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“, број 58/04 ... 76/10) који је био на снази у време доношења те пресуде, према коме се процењује законитост исте (члан 604. став 1. ЗКП).

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да апелациони суд у побијаној одлуци није отклонио повреду поступка коју је учинио првостепени суд а на коју је указано у жалби а наиме да није образложено због чега присуство окривљеног на главном претресу 05.04.2013. године није било нужно, те да је на тај начин учињена повреда члана 445. став 3. раније важећег ЗКП.

Наведена повреда, међутим, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не може бити разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Осим тога, ови наводи и не стоје, имајући у виду да је Апелациони суд у својој пресуди на страни 3 у трећем ставу навео да је неоснован жалбени навод браниоца о повреди права окривљеног у поступку одржавањем претреса од 05.04.2013. године у одсуству окривљеног а без образложења за такву одлуку, налазећи да је првостепени суд правилно одржао главни претрес у одсуству уредно обавештених ОЈТ и окривљеног, с`обзиром да се ради о скраћеном поступку, да је окривљени за наведени претрес био уредно позван а пре тога саслушан, те да је првостепени суд оценио да његово присуство није нужно, што је и назначено на записнику са поменутог главног претреса.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Драгана Вукасовић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**